

Živeti zlato pravilo:

»Tako torej vse, kar hočete, da bi ljudje storili vam, tudi vi storite njim!« (Mt 7,12)

Meditacija za dekanijsko rekolekcijo, maj 2012

Pripravi: Silvester Gaberšček

Spoštovani duhovniki in vsi, ki boste prebirali in premišljevali te vrstice! Pišem vam v dneh, ko so dogodki in sporočila velikega tedna še živo prisotni v naših mislih in v naših srcih; torej v dneh, ko se pogovori bolj samodejno nanašajo na osebno in pastoralno doživljanje velike noči in ko na dnu duše še vedno slutimo prijetno zadrego dveh učencev ob *Tujcu*, ki se jima je pridružil na poti v Emavs.

Centro Aletti, Križ in tabernakelj, Libanon 2008

Za nami je že polovica cerkvenega liturgičnega leta, v katerem smo spremljali pričakovanje in rojstvo Emanuela, ga spremljali na poti do začetka javnega delovanja in skupaj z učenci ob Jezusovem življenju in njegovih razlagah »pisem« duhovno zoreli za Novo zavezo, ki je v vsej razsežnosti napočila z velikonočnimi dogodki.

Veliki četrtek je s spominom ustanovitve Evharištije, skupnega praznovanja pashe in umivanja nog učencem še na poseben način dan duhovnikov, z velikoduhovniško molitvijo pa tudi *dan Jezusove oporoke*, v kateri prosi Očeta za našo deležnost v edinosti: »*Da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju, da bo svet veroval, da si me ti poslal. In jaz sem jim dal slavo, ki si jo dal meni, da bi bili eno, kakor sva midva eno: jaz v njih in ti v meni, da bi bili popolnoma eno, da bo svet spoznal, da si me ti poslal in da si jih ljubil, kakor si mene ljubil*« (Jn 17,21-23), skratka klic v deležnost same biti Boga, ki je Ljubezen, s katero se nas je nekega dne osebno dotaknil z ljubečim pogledom in nas povabil: »*Hodi za menoj!*«

Veliki petek, ko v Jezusovem trpljenju, njegovi zapuščenosti in smrti na križu razumemo dejansko globino besede »KAKOR«, ko nam naroča, kakšna naj bo naša medsebojna ljubezen. In le taka, vedno znova plačana in prečiščena »Ljubezen« je poroštvo njegove prisotnosti med nami; nekateri razlagalci besed *v mojem imenu* iz stavka po Mateju: »*Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi*« (Mt 18,20) razumejo kot »zbrani v moji Ljubezni«.

V luči tovrstnega razumevanja Ljubezni razumemo z *dodano vrednostjo* evangeljski stavek iz Matejevega evangelija, ki pravi: »Tako torej vse, kar hočete, da bi ljudje storili vam, tudi vi storite njim« (Mt 7,12) – t.i. »zlato pravilo« ki je predvideno za razmišljanje na majskih dekanijskih rekolekcijah. Na zelo podoben način isto misel prinaša tudi Lukov evangelij, ko pravi: »*Kakor hočete, da bi ljudje storili vam, storite vi njim*« (Lk 6,31), sicer pa vemo, da je »zlato pravilo« temelj skoraj vseh najpomembnejših verstev sveta, čeprav ga najdemo v različnih oblikah; zelo lepo ga je izrazil Gandhi s trditvijo: »*Ti in jaz sva eno. Ne morem ti storiti nič žalega, ne da bi s tem ranil tudi sebe*« (W. MUCHs, *Besede srca*, Ljubljana 2003, 84), zelo podobno naročilo najdemo tudi v muslimanskem izročilu: »*Nihče med vami ni pravi vernik, če za brata ne želi tistega, kar želi zase*« (An-Nawawi, *Quaranta Hadith*, CESI, *Hadith 13 v al-Bukhari e Muslim*, 64).

Celovitost in polnost kot tudi pravo globino zlatega pravila pa dojamemo šele v luči Vstalega Kristusa, čeprav je zlato pravilo »Postava, vtisnjena v vsako srce«, kot je naslov poglavja, ki si ga za to razmišljanje izposodimo iz knjige *Umetnost Ljubezni*: »Vse, kar hočete, da bi ljudje storili vam, tudi vi storite njim!« (Mt 7,12) *Ljubimo tako vsakega človeka, ki ga srečamo čez dan. Zamislimo si, da smo na njegovem mestu, in ravnajmo z njim tako, kakor bi želeli, da bi on ravnal z nami, če bi bili na njegovem mestu. Božji glas, ki prebiva v nas, nam bo svetoval, kako naj izrazimo ljubezen, primerno vsaki okoliščini. Je bližnji lačen? Lačen sem jaz, si mislimo; in dajmo mu jesti. Trpi krivico? Jaz jo trpim. Je v temi in dvomi? V temi in dvomu sem jaz. Recimo mu besedo tolažbe, nosimo z njim njegove muke in ne dajmo si miru, dokler ne bo razsvetljen in potolažen. Mi bi želeli, da tako ravnajo z nami. Je telesno ali umsko prizadet? Hočem ga ljubiti tako, da bom skoraj na svojem telesu in v svojem srcu čutil njegovo hibo. In ljubezen me bo navdihnila, kako naj mu pomagam, da se bo čutil enakega drugim, celo z milostjo več, ker kristjani vemo, koliko je vredna bolečina. In tako z vsemi, ne da bi delali kakršno koli razliko« (Chiara Lubich, *Umetnost Ljubezni*, Ljubljana 2007, 56).*

»Zlato pravilo« bi lahko prevedli še na mnoge druge ravni družbenega in javnega življenja kot npr.:

- Ljubiti družino drugega kakor svojo.
- Ljubiti etnično skupino drugega kakor svojo (zavre rasizem).
- Ljubiti domovino drugega kakor svojo (zavre nacionalizem).
- Ljubiti politično stranko drugega kakor svojo (zavre politikantstvo).
- Ljubiti redovno skupnost drugega kakor svojo.
- Ljubiti duhovno gibanje drugega kakor svoje.
- Ljubiti sosednjo župnijo kakor svojo.
- Ljubiti drugo krščansko Cerkev kakor svojo.

Centro Aletti, *Frančišek poljubi gobavca*, Italija 2009

Predstavljajmo si, kakšen bi bil svet, če bi »zlato pravilo« uresničevali ne le posamezniki ampak tudi narodi, etnične skupine, verniki raznih verstev, države ... Vse bližje uresničenju bi postajala prošnja iz Očenaša: »...kakor v nebesih, tako na zemlji!« (Mt 6, 9)

Vendar sva na prvem mestu za to odgovorna in zato poklicana prav ti in jaz, da začneva »zlato pravilo« udejanjati vsak dan znova in ne čakati, da bo drugi prvi začel živeti na tak način! Bog te je s svojim ljubečim pogledom nekega dne izbral za pričo in nosilca njegove Ljubezni v ta svet, kakršen je na današnji dan in te pričakuje v snidenju z vsakim bližnjim.

Kot so apostoli z Marijo po vstajenju skupaj podoživljali življenje z Jezusom v pričakovanju binškošči, tako naj v letošnjem mesecu maju Marija spremlja tudi nas v prizadevanjih, da bomo vedno ravnali v skladu z »zlatim pravilom« in tako vse bolj uresničevali krščanski poklic, s tem pa tudi vse bolj postajali vedno nov dar drug drugemu, kar je tudi Božji načrt nad človeštvom in stvarstvom.